

Компетенція парламенту ФРАНЦІЇ

Функції французького парламенту мало чим відрізняються від функцій центральних представницьких органів інших зарубіжних країн; вони поділяються на законодавчі, економічні, контрольні, судові та зовнішньополітичні.

Для керівництва роботою кожна палата створює бюро. Крім голови палати, що відіграє значну роль у нижній і, особливо, у верхній палаті, до бюро входять віце-голови, секретарі та квестори. Голова Сенату в разі вакантності поста президента республіки тимчасово виконує його обов'язки; кожен голова призначає в Конституційну раду по три члени; голова Зборів головує в Конгресі, коли йому для ратифікації передано поправки до Конституції. З головами повинен консультуватися президент, коли має намір ввести надзвичайне становище. Голови мають право вирішувати питання про неприйнятність пропонованих законів і поправок, коли уряд заявляє, що сфера цих актів є регламентною. Обидва голови забезпечують порядок і роботу палат. їм належить право призову до збройних сил.

Стаття 34 Конституції встановлює перелік питань, з яких парламент може законодавствувати. Усі сфери, що залишаються за межами згаданих у цій статті, віднесено до відання уряду. Суперечки про належність тієї або іншої сфери регулювання вирішуються Конституційною радою. Крім визначеного кола питань, за яким парламент може здійснювати законодавчу діяльність, його повноваження в цій сфері також обмежуються можливістю для президента республіки діяти "через голову" парламенту під час проведення референдуму, а також делегування парламентом своїх повноважень уряду з певних питань.

Парламент має право змінювати чинну Конституцію. Незважаючи на те, що економічні повноваження парламенту включають перш за все ухвалення економічних планів розвитку народного господарства, контроль за їх реалізацією, прийняття фінансових законів і законів про виконання бюджету, парламент справляє слабкий вплив на державний бюджет. Основну роль у його прийнятті відіграє уряд.

Законодавча ініціатива належить прем'єр-міністру і парламентаріям. Президент республіки формально права такої ініціативи не має. Відповідно до ст. 40 Конституції законопроекти не є прийнятними, якщо наслідком їх прийняття було б скорочення доходів або створення чи збільшення витрат держави. Ця вимога помітно звужує можливості парламентаріїв.

Уряду належить право вимагати від палати єдиного голосування за всім обговорюваним текстом або його частиною з урахуванням лише поправок уряду. Така процедура називається "блокованим голосуванням". Ця процедура дає можливість уряду в будь-який час перервати дискусію.

Конституція 1958 р. передбачила процедуру подолання опору Сенату, але лише тоді, коли цього хоче уряд. "Якщо в результаті розбіжності між палатами законопроект не було прийнято після двох читань у кожній палаті або якщо уряд зажадає його термінового обговорення, то після одного читання в кожній палаті прем'єр-міністр має право скликати засідання змішаної паритетної комісії, уповноваженої продовжити акт, що стосується положень, за якими залишаються розбіжності". Для прискорення проходження проекту прем'єр-міністр може, таким чином, зажадати запровадження термінової процедури.

Після прийняття законопроекту парламентом він передається президентові для промульгації. Глава держави може, однак, зажадати від парламенту нового розгляду закону або деяких його частин. У такому розгляді не може бути відмовлено. Закон контрасигнується прем'єр-міністром і відповідним міністром та публікується.

Французький парламент застосовує практично всі відомі форми контролю діяльності уряду; виняток становить інтерпеляція. Хоча ст. 156 регламенту Національних зборів згадує про неї, проте це право парламентаріїв має відповідати тим самим правилам, що й резолюція осуду. Усі форми контролю можна поділити на дві великі групи: 1) що не містять прямих санкцій стосовно уряду, крім публічного розголосу; 2) що містять таку санкцію, яка веде до політичної відповідальності уряду. Перша група здійснюється в обох палатах парламенту, друга – лише Національними зборами.

З контрольними повноваженнями парламенту пов'язані право петицій і діяльність парламентського посередника. Право петицій полягає в тому, що різного роду звернення направляються головам палат. Петиції також можуть передаватися парламентаріям, які роблять на полях напис і підписують його.

Політична відповідальність уряду означає, що депутати Національних зборів можуть примусити уряд піти у відставку або шляхом прийняття резолюції осуду, або відмовивши в довірі про яку запитував уряд. Лише збори можуть вирішувати питання про політичну відповідальність.

Презентацію виконав:

Втерковський Давид

Васильович

Студент групи П-21